

§ 4. §§ 1, 6 og 9 i Lov Nr. 104 af 15. Marts 1945 bortfalder, medens de i nævnte Lovs §§ 2—5 samt 7 og 8 indeholdte Bestemmelser fortsat har Gyldighed i Finansaaret 1945—46.

Ved Lovforslagets Fremsættelse pegede *Finansministeren* paa, at den Forhøjelse af Reguleringstillægget, som Tjenestemændene opnaaede, nogenlunde svarede til Arbejdernes Lønstigning i August. »Hvis man regner med 2 400 Arbejdstimer i et Aar, betyder en Timelønsforhøjelse paa 15 Øre 360 Kr. om Aaret, og da hver Portion Reguleringstillæg for den største af Tjenestemandsgrupperne er paa 96 Kr. aarlig, hvilket for 4 Portioner giver 384 Kr., er den opstaaede Forskel udlignet, endda med en lille Favør til Tjenestemændene. Dette skal man dog ikke hæfte sig for stærkt ved, da Arbejdet i Industrien jo for en stor Del udføres i Akkord, der som bekendt giver gunstigere Resultater end Timelønsarbejde.«

At man havde givet Reguleringstillæggets Forhøjelse *tilbagevirkende Kraft*, var en ekstraordinær Foranstaltning, som Regeringen havde kunnet tiltræde ud fra den Betragtning, at Tjenestemandslønningerne, sammenlignet med andre Erhvervs Indkomstforhold, en vis Tid havde ligget noget i Underkanten.

Efter at have gjort Rede for Lovforslaget oplyste *Finansministeren*, at han ved Tjenestemandshandlingerne yderligere havde forpligtet sig til at foreslaa over for Bevillingsmyndigheden, at de *særlige Ydelser* — Dagpenge, Timepenge, Kørepenge m. v. — forhøjedes med de to Satser, som er en naturlig Følge af Reguleringstillæggets Forhøjelse med 4 Portioner, og at *Honorartillægget* blev sat op fra 30 til 35 pCt. For Fuldstændighedens Skyld tilføjede *Finansministeren*, at *Pensionisternes* Reguleringstillæg vilde blive forhøjet efter de samme Regler som Tjenestemændenes.

Finansielt vilde de nævnte Forhøjelser tilsammen medføre en *Merudgift* for Staten paa omkring 29 Mill. Kr. »Det er«, udtalte *Ministeren* herom, »ikke uden *Betænkelighed* at gaa til en saa betydningsfuld Forøgelse af Statens Udgifter, saa meget mere som Forholdet desværre i Øjeblikket er det, at Statens Indtægter er faldende, og Udgifterne stærkt stigende, ikke alene paa saadanne Konti, hvor Forholdene maa betragtes som ganske ekstraordinære og de opstaaede Krav derfor har en Overgangsordnings Karakter, men ogsaa paa de normale Konti, hvor en Udgiftsstigning har Tendens til at blive varig. Imidlertid maatte det anses for uholdbart at ville forhindre Tjenestemændene i at bevare Paritet med de Lønningssgrupper, som de hidtil under Krigen har været ligestillede med, og det vilde ikke alene være uholdbart, men ogsaa